

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Asiatisk Plads 2
DK-1448 København K
Tel. +45 33 92 00 00
Fax +45 32 54 05 33
E-mail: um@um.dk
Telex 31292 ETR DK
Telegr. adr. Errangeres
Girokonto 300-1806

Bilag
1

Journalnummer
400.C.2-0

Kontor
EU-sekr.

5. juli 2001

Under henvisning til Europaudvalgets skrivelse af 13. juni 2001 (Alm. del
– bilag 1354) vedlægges Socialministeriets besvarelse af det deri stillede
spørgsmål nr. 205.

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg og deres stedfortrædere

Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

3. juli 2001

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk

Under henvisning til Europaudvalgets skrivelse af 13. juni 2001 (Alm. del - bilag 1354) følger hermed – i fire eksemplarer - svar på spørgsmål 205.

LSC/ J.nr. 449-257

Spørgsmål 205:

Arbejdsministeren bedes – som lovet på Europaudvalgsmødet den 8. juni 2001 – oversende formandskabets fremskridtsrapport vedrørende koordineringen af de sociale sikringsordninger.

Svar:

Fremskridtsrapporten vedlægges.

RÅDET FOR
DEN EUROPÆISKE UNION

Bruxelles, den 16. maj 2001 (05.06)
(OR. en)

8794/01

Interinstitutionel sag:
1998/0360 (COD)

LIMITE

SOC 188
CODEC 411

SITUATIONSRAPPORT

fra: formandskabet
til: Coreper/Rådet

Tidl. dok. nr.: 7826/01 SOC 144 CODEC 360
Komm. forsl. nr.: 5133/99 SOC 5 + COR 1 + COR 2

Vedr.: Forslag til Rådets og Europa-Parlamentets forordning (EF) om koordinering af de sociale sikringsordninger

I. Generelt

Kommissionen forelagde den 21. december 1998 Rådet sit forslag om koordinering af de sociale sikringsordninger (dok. 5133/99 SOC 5 KOM(1998) 779 endelig udg. + COR 1 + COR 2). Formålet med forslaget om koordinering af de sociale sikringsordninger er at modernisere og forenkle de gældende regler for samordning af social sikring i forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72.

Kommissionen foreslår, at artikel 18, 42 og 308 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab skal være retsgrundlag for vedtagelsen af forslaget. Dette indebærer, at forslaget skal vedtages af Rådet med enstemmighed og i overensstemmelse med proceduren med fælles beslutningstagning sammen med Europa-Parlamentet.

Forud for det svenske formandskab er forslaget til forordning om koordinering af de sociale sikringsordninger blevet behandlet i Socialgruppen i Rådet med en første gennemgang af afsnit I (almindelige bestemmelser) og II (bestemmelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes) samt kapitel 1 (sygdom og moderskab), kapitel 2 (invaliditet), kapitel 3 (alderdom og dødsfald (pensioner)) og kapitel 4 (arbejdsulykker og erhvervssygdomme) i afsnit III (særlige bestemmelser om de enkelte arter af ydelser).

Der er redegjort for den første gennemgang af disse afsnit og kapitler i de tre rapporter, som de foregående formandskaber har udarbejdet til Rådet. I de tilfælde, hvor Socialgruppens drøftelser har vist, at der er problemer, der kræver politisk vejledning og stillingtagen for at kunne løses i det fremtidige arbejde, har det finske og det portugisiske formandskab suppleret deres respektive rapporter med spørgsmål til Rådet.

(Det finske formandskabs situationsrapport: dok. 12864/99 SOC 401 CODEC 679, det portugisiske formandskabs rapport: dok. 7655/00 SOC 134 CODEC 268, det franske formandskabs situationsrapport: dok. 12836/00 SOC 398 CODEC 828).

Socialgruppen har drøftet forslaget ved fire lejligheder under det svenske formandskab såvel generelt som på detailplan. De drøftelser, der har fundet sted, har givet et godt indtryk af, hvilke hindringer der er for at opnå enstemmighed, og hvilke dele der ikke giver anledning til vanskeligheder af substantiel art. Samtlige delegationer har taget generelle og sproglige undersøgelsesforbehold. En delegation har også taget parlamentarisk forbehold.

Hensigten med denne situationsrapport er at redegøre for de synspunkter, der blev fremført under drøftelserne generelt og på detailplan. På grundlag af disse synspunkter har formandskabet forsøgt at sammenfatte forhandlingssituationen i relation til de forskellige artikler.

Europa-Parlamentet har i forbindelse med behandlingen af forslaget til årlige ændringer 1999/2000 i en lovgivningsmæssig beslutning vedtaget den 15. februar 2001 (B5-0090/2001) understreget sit ønske om hurtige og positive fremskridt i den generelle reform af forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72. Europa-Parlamentet mener navnlig, at det er vigtigt og presserende at udvide forordning (EØF) nr. 1408/71 til også at gælde tredjelandsborgere, der opholder sig lovligt i EU. Europa-Parlamentet har også udtrykt ønske om en klar tidsplan for det videre arbejde med reformen af forordningen. Det Europæiske Råd i Stockholm (23.-24. marts 2001) opfordrede i sine konklusioner Rådet til inden udgangen af 2001 og på grundlag af en gennemgang af valgmulighederne at blive enigt om parametre for en modernisering af forordning (EØF) 1408/71 om koordinering af de sociale sikringsordninger, således at Rådet og Europa-Parlamentet kan komme videre i arbejdet med at få den vedtaget.

For at afslutte førstebehandlingen af forslaget i overensstemmelse med Rådets og Europa-Parlamentets ønske har det svenske formandskab koncentreret arbejdet i gruppen omkring kapitel 5 om arbejdsløshed, kapitel 6 om efterløn samt kapitel 7 om familieydelser, ydelser til børn, der forsørges af pensionister, og ydelser til børn, der har mistet en af forældrene eller dem begge.

Det svenske formandskab har også valgt at se yderligere på nogle af definitionerne i artikel 7, der bør gøres klarere af hensyn til det fortsatte arbejde.

Med henblik på at fremskynde og lette beslutningstagningen vedrørende den fremtidige behandling af forslaget agter det svenske formandskab at afslutte førstebehandlingen af kapitlerne i afsnit III, der omhandler særlige bestemmelser om de enkelte arter af ydelser.

På den baggrund påregner Sverige at behandle det tilbageværende kapitel 8 om særlige ydelser i slutningen af juni måned. Formandskabet har således ikke nogen mulighed for at behandle disse diskussioner i denne situationsrapport. Hensigten med alligevel at behandle kapitel 8 er, at de kommende formandskaber skal have større valgmuligheder med hensyn til den fremtidige fremgangsmåde.

II. Kapitel 5

Arbejdsløshed

Generelle bemærkninger

Baggrunden for Kommissionens forslag er det behov for fælles foranstaltninger til at bekæmpe arbejdsløsheden, der bl.a. er kommet til udtryk i Rådets resolution om retningslinjer for beskæftigelsen i 1998. I disse retningslinjer indgår der fire søjler, hvoraf den første tager sigte på at øge mulighederne for integration på arbejdsmarkedet ved overgang fra passive til aktive beskæftigelsesfremmende foranstaltninger. Som en af delegationerne gjorde opmærksom på, er forslaget også vigtigt i forbindelse med bekæmpelse af social udstødelse, da "den bedste sikring mod social udstødelse er et arbejde" (konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Lissabon). Endelig skal forslaget også ses på baggrund af et af Fællesskabets grundlæggende principper, der ligger til grund for koordineringen af de sociale sikringsordninger, nemlig arbejdstagernes frie bevægelighed. Dette princip omfatter alle EU's borgeres ret til at rejse til en anden medlemsstats territorium for at søge arbejde. Nogle delegationer mener, at dette princip ikke hindrer Rådet i at begrænse eksport af arbejdsløshedsydelse. Forslaget indeholder to hovedpunkter, nemlig for det første udbetaling af kontante arbejdsløshedsydelse, hvor den stat, i hvilken den arbejdsløse senest har arbejdet, skal være kompetent, og for det andet fremme af integrationen på arbejdsmarkedet i den stat, hvor den arbejdsløse søger arbejde.

Særlig bestemmelse om sammenlægning af forsikringsperioder, beskæftigelsesperioder eller perioder med selvstændig virksomhed (artikel 48)

Kommissionen foreslår en særlig bestemmelse om sammenlægning af perioder for ret til arbejdsløshedsydelse på trods af det generelle princip om sammenlægning i afsnit I, da bosættelsesperioder ikke tages i betragtning ved behandling af en ansøgning om arbejdsløshedsunderstøttelse. Bestemmelsen er endvidere blevet udvidet, således at perioder med selvstændig virksomhed også tages i betragtning.

Et flertal af delegationerne gav udtryk for deres støtte til forslaget, men de fleste ønskede, at bestemmelsens indhold på visse punkter gøres tydeligere for så vidt angår perioder med selvstændig virksomhed og navnlig sammenlægningen heraf.

Nogle delegationer foreslog, at ordet "eller" i stk. 2, første led, udgår, da forsikringsperioder ikke kan erstatte perioder med arbejde eller selvstændig virksomhed.

En delegation forelagde et alternativt tekstforslag for at gøre teksten tydeligere.

Ifølge Kommissionens repræsentant skal forslaget fortolkes på den måde, at forsikringsperioder med selvstændig virksomhed i en medlemsstat skal kunne sammenlægges med forsikringsperioder med selvstændig virksomhed eller beskæftigelse i en anden medlemsstat. En periode med beskæftigelse eller selvstændig virksomhed i en medlemsstat skal de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat tage hensyn til. Hvis sidstnævnte medlemsstats lovgivning imidlertid gør retten til ydelser betinget af forsikringsperioder, skal perioder med beskæftigelse eller selvstændig virksomhed i den første medlemsstat kun tages i betragtning, hvis sådanne perioder ville være blevet regnet som forsikringsperioder, hvis de var forløbet i henhold til den lovgivning. Det grundlæggende princip er, at personer, der har drevet selvstændig virksomhed, ikke bør miste deres erhvervede rettigheder, blot fordi de passerer en landegrænse. For at sikre en korrekt tolkning foreslog Kommissionens repræsentanter, at "efter denne lovgivning" i artiklens stykke 2, andet afsnit, omformuleres.

Formandskabet konkluderer, at der er forudsætninger for at opnå enstemmighed, da de fleste medlemsstater stiller sig positivt til forslaget. De uklarheder, der har været om fortolkningen af artiklen, er klarlagt, og de fleste medlemsstater ser ud til at være enige.

Beregning af ydelserne (artikel 49)

Hvis en beskæftigelsesperiode har været kortere end fire uger skal der ifølge forslaget benyttes en normalindtægt, der bygger på normalindtægten på det sted, hvor den kompetente institution er beliggende. Den nuværende artikel 68, stk. 2, hvorefter antallet af familiemedlemmer har betydning for ydelsernes størrelse, når det er foreskrevet i den nationale lovgivning, anses ikke længere for nødvendig, da der i forordningen skal være en generel regel om beregning af ydelsesbeløbet.

De fleste delegationer mente, at forslaget bør suppleres med en regel om beregning af understøttelsen for arbejdsløse selvstændige erhvervsdrivende.

Nogle delegationer fandt den foreslåede periode på fire uger for kort, navnlig ved beregning af ydelser for arbejdsløse selvstændige erhvervsdrivende. En delegation mener, at dette problem bør løses i den nationale lovgivning.

Kommissionens repræsentanter var enige i, at artiklens første punktum bør gøres klarere, således at det omfatter både arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, men mente, at reglen om fire uger kunne begrænses til kun at gælde arbejdstagere.

Formandskabet konkluderer, at der er forudsætninger for at opnå enstemmighed, da medlemsstaterne kan tilslutte sig principperne i forslaget. **Formandskabet konstaterer**, at Kommissionens repræsentanter deler visse medlemsstaters opfattelse, hvorefter forslaget bør gøres klarere, således at det omfatter selvstændige erhvervsdrivende.

Arbejdsløse, som rejser til en anden medlemsstat end den kompetente stat (artikel 50)

Sammenfattende foreslår Kommissionen, at den periode, hvor der kan søges beskæftigelse i en anden medlemsstat, forlænges fra de nuværende tre til seks måneder. Ydelserne skal erlægges af den kompetente institution for egen regning. De arbejdssøgende skal også have ret til "andre ydelser ved arbejdsløshed end kontantydelse", der har til formål at fremme adgangen til arbejdsmarkedet, på samme betingelser som borgerne i det land, hvor de søger arbejde. Baggrunden for forslaget er, at mulighederne for integration på arbejdsmarkedet må forbedres, bl.a. ved overgang fra passive til aktive beskæftigelsesfremmende foranstaltninger.

Flere medlemsstater stiller sig tøvende til at forlænge søgeperioden og vil afvente resultatet af Den Administrative Kommission for Vandrende Arbejdstagers undersøgelse af, hvordan det går arbejdssøgende, der med bibeholdelse af arbejdsløshedsunderstøttelse fra hjemlandet søger arbejde i andre lande. Andre delegationer er i tvivl om, hvorvidt resultatet af denne undersøgelse, som hovedsagelig er af administrativ karakter, vil udgøre et tilstrækkeligt grundlag for en beslutning på dette område. Det er endvidere blevet påpeget, at man kan søge arbejde i en anden medlemsstat på andre måder end ved at være på stedet, f.eks. via European Employment Service (Eures).

Forslaget indebærer, at understøttelsen skal udbetales af hjemlandets myndigheder, og en række delegationer gjorde opmærksom på de problemer, der kan opstå med hensyn til kontrol, samt på behovet for en effektiv administrativ udveksling af information mellem medlemsstaterne, hvor hovedvægten lægges på jobsøgningsaspekterne, idet arbejdstageren under opholdet i beskæftigelseslandet skal integreres på det lokale arbejdsmarked.

Flere medlemsstater indgav forslag til nye artikeltekster og justeringer i de foreslåede tekster. De mente bl.a., at den nuværende affattelse af artikel 69 om tilmelding til arbejdsformidlingen i søgelandet inden syv dage bør bevares, og at den arbejdssøgende skal være *helt* arbejdsløs i fire uger, før understøttelsen kan tages med.

En række medlemsstater var af den opfattelse, at man ikke kan tage stilling til spørgsmålet om en forlængelse af søgeperioden uden samtidig at se på forslaget om, at de arbejdssøgende skal have ret til "andre ydelser end kontantydelse" på samme betingelser som statens egne borgere. Der kan opstå risiko for uens behandling af de arbejdssøgende, da det forekommer nødvendigt at tage søgeperioden på seks måneder i betragtning ved vurderingen af ydelserne. Ud over vigtigheden af at definere, hvilke ydelser der er tale om, er det vigtigt at afklare, hvilke rettigheder den arbejdssøgende har til ydelser, der påbegyndes inden søgeperioden, men strækker sig over en længere periode.

Nogle medlemsstater spurgte, om forslaget indebærer en udvidelse af de rettigheder, der er foreskrevet i EF-forordning 1612/68, og om de foreslåede ydelser ikke i stedet burde reguleres i denne forordning.

Den nuværende begrænsningsregel i artikel 69, stk. 3, hvorefter en person, der på ny vil søge arbejde i en anden medlemsstat, først skal være i beskæftigelse, er taget ud af forslaget. En række medlemsstater gav udtryk for, at de ønskede at bevare denne bestemmelse.

Formandskabet konkluderer, at en række medlemsstater stiller sig tøvende til en forlængelse af søgeperioden, og vurderer, at spørgsmålet ikke kan finde en løsning, før resultatet af den påbegyndte undersøgelse foreligger. Nogle få delegationer stillede sig tøvende til forslaget om, at hjemlandets myndigheder skal udbetale understøttelsen direkte til den pågældende person, og der bør derfor være mulighed for at undersøge dette spørgsmål nærmere.

Formandskabet konstaterer, at det er vigtigt at have en definition af, hvad der menes med "andre arbejdsløshedsydelse end kontantydelse". Det er vanskeligt at komme videre i dette spørgsmål, før der foreligger en klar definition.

Arbejdsløse, som under deres seneste beskæftigelse var bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat (artikel 51)

Kommissionen foreslår, at grænsearbejdere og andre arbejdstagere end fuldtidsarbejdsløse grænsearbejdere, der er omhandlet i den nuværende artikel 71, skal behandles på samme måde. Ifølge den almindelige regel i afsnit II skal lovgivningen i den stat, hvor den seneste beskæftigelse har fundet sted, anvendes. Det foreslås dog, at en arbejdsløs person skal have ret til at vælge mellem at stille sig til rådighed for arbejdsformidlingen i den stat, hvor han senest har været ansat, eller i det land, hvor han er bosat. Det indebærer, at en person kan søge arbejde i én medlemsstat og modtage understøttelse fra en anden.

En række delegationer stillede sig positivt til det bagvedliggende princip i forslaget, om at lovgivningen i den stat, hvor den seneste beskæftigelse har fundet sted, er den lovgivning, der skal anvendes.

Nogle delegationer meddelte, at de ikke kunne støtte forslaget.

Nogle delegationer bemærkede, at arbejdsløshedsunderstøttelsen i visse medlemsstater er en del af arbejdsmarkedspolitikken, men i visse andre medlemsstater mere betragtes som en social ydelse. Dette forhold kan være årsag til de forskellige opfattelser, medlemsstaterne har af forslaget.

Nogle delegationer påpegede, at niveauerne for arbejdsløshedsunderstøttelse og lønninger er forskellige i medlemsstaterne, og at dette kan føre til, at nogle får en arbejdsløshedsunderstøttelse, de ikke kan leve af, eller at understøttelsen er på niveau med eller højere end lønningerne i bopælslandet. Sidstnævnte scenario kan føre til negative incitamentter til at søge arbejde.

Flere delegationer indgav forslag til justeringer af tekstforslaget med henblik på at begrænse artiklens anvendelsesområde. De påpegede også vanskeligheder ud fra et kontrolsynspunkt, når en arbejdssøgende modtager understøttelse fra ét land og søger arbejde i et andet. En medlemsstat foreslog, at artiklen skulle suppleres med en særlig passage om kontrol- og informationsrutiner mellem medlemsstaterne.

En delegation foreslog, at den almindelige regel skulle være, at understøttelsen betales af den medlemsstat, hvor den arbejdssøgende står til rådighed, og at den nuværende artikel 13, stk. 2, bør bevares i forordningen.

Formandskabet konkluderer, at det formentlig vil være vanskeligt at opnå enstemmighed om forslaget, som det er formuleret i dag. Det er et ambitiøst forenklingsforslag, og en række delegationer er positive over for det bagvedliggende princip, forslaget bygger på. Dog tog andre medlemsstater substansforbehold, navnlig med hensyn til princippet om anvendelse af lovgivningen i det seneste beskæftigelsesland. En række medlemsstater pegede på visse virkninger af en eventuel fremtidig anvendelse af forslaget, der forekommer vanskelige at acceptere. Vanskelighederne hænger sammen med, at reglen er udformet som en mulighed for at vælge søgeland. Flere medlemsstater indgav forslag til overvejelse i det fortsatte arbejde.

III. Kapitel 6

Efterløn

Særlig bestemmelse om sammenlægning af forsikrings- eller beskæftigelsesperioder (artikel 52)

Kommissionen foreslår, at der i koordineringsreglerne indføres bestemmelser om sammenlægning af forsikrings- eller beskæftigelsesperioder forud for retten til efterløn. I flere medlemsstater eksisterer der efterløn med det formål at sikre et specifikt indkomstniveau indtil den normale pensionsalder for ældre arbejdstagere, der er blevet helt eller delvis arbejdsløse eller som har opgivet deres ansættelse, uden at de betragtes som arbejdsløse. Naturligvis er Kommissionens repræsentanter fuldt ud klar over, at den europæiske beskæftigelsesstrategi ikke støtter denne form for beskæftigelsesforanstaltninger, men tværtimod går ind for strategier til at tilskynde ældre arbejdstagere til at forblive på arbejdsmarkedet med det formål at hæve den generelle beskæftigelsesfrekvens; men så længe disse ydelser stadig eksisterer i medlemsstaterne, er der behov for en koordinering til fordel for modtagerne.

Et flertal af medlemsstaterne anførte, at de efterlønsordninger, der findes i de respektive lande, ikke er omfattet af definitionen i forslagets artikel 7. Et spørgsmål, der blev rejst, var, om den foreslåede definition dækker den efterløn, som den tager sigte på at dække.

En medlemsstat ville lade ordene "arbejdsløs arbejdstager" udgå i definitionen og erstatte dem med "arbejdstagere, som har nedsat eller er ophørt med deres erhvervsaktivitet".

Kommissionens repræsentanter mente, at det er vigtigt med en koordinering på dette område, hvor der ikke er nogen harmonisering. Efterlønnen skal drage en skillelinje mellem arbejdsløshedsydelse og pension. Kommissionens repræsentanter mindede også om, at EF-Domstolen har meddelt, at ydelser ved efterløn bør behandles for sig selv.

Formandskabet konkluderer, at et flertal af medlemsstaterne støtter forslaget om at koordinere efterlønnen, men at flere medlemsstater har vurderet, at den foreslåede definition ikke indbefatter de efterlønsordninger, der findes i medlemsstaterne. Nogle delegationer gjorde opmærksom på vanskeligheder med sammenlægning af perioder i forbindelse med disse ydelser, idet pro rata temporis-princippet ikke skal anvendes. En medlemsstat fremhævede, at alternative koordineringsordninger bør være mulige i forbindelse med ydelser, der f.eks. nu er omfattet af pensionsregler. En delegation erindrede om, at et forslag om at behandle koordinering af efterløn i et særligt direktiv tidligere var blevet positivt modtaget og forekom mere velegnet.

IV. Kapitel 7

Familieydelse, ydelse til børn, der forsørges af pensionister, ydelse til børn, der har mistet en af forældrene eller dem begge (artikel 53-54)

Kommissionens repræsentanter forklarede i sin præsentation af de tilgrundliggende idéer, at dette kapitel udgør en radikal forandring. Alle de ydelser, der hidtil har været reguleret i to forskellige kapitler, er nu samlet i ét kapitel. Når der består ret til ydelser fra flere lande, sker koordineringen på den måde, at kun én regel finder anvendelse på samtlige ydelser. Lovgivningen i den stat, i hvis lovgivning er fastsat det højeste ydelsesbeløb, skal anvendes på samtlige ydelser, når der består ret til ydelser fra flere lande. Den foreslåede løsning svarer til den nuværende artikel 10, stk. 3, i forordning (EØF) 574/72.

Nogle medlemsstater kunne acceptere Kommissionens forslag i den foreslåede form. En af disse mente dog, at der må findes en løsning på de administrative konsekvenser af forslaget, samtidig med at den retfærdige fordeling af betalingsansvaret bevares. Denne medlemsstat har fremsat et forslag til, hvordan administrationen kan forenkles, ved at Den Administrative Kommission offentliggør variabler og niveauer for de forskellige familieydelse.

Nogle få medlemsstater havde substansforbehold. En af disse bemærkede, at Kommissionens forslag tidligere har været diskuteret og er blevet forkastet i forbindelse med diskussionerne om forordning (EØF) 1399/99.

De fleste delegationer kunne i varierende grad støtte forslaget i dets nuværende form.

Alle disse medlemsstater var enige i, at forslaget indeholder en forenkling og en idé om retfærdighed, men også, at det har store administrative konsekvenser, som må sættes i forhold til den foreslåede løsning. Flere af delegationerne mente, at en tungere administrativ byrde i sidste ende vil gå ud over det enkelte individ, og nogle af disse delegationer fandt, at administrationen bliver så vanskelig, at reglerne ikke kan accepteres. En delegation mente, at reglerne er forenkledede i en sådan grad, at retten til ydelser i visse tilfælde må følge af almindelige principper, hvilket skaber retsikkerhed. En anden delegation mener, at der ifølge forslaget vil skulle være en administration af omkostningsfordelingen, hver gang flere medlemsstater er involveret, medens der med det nuværende system kun udbetales supplerende beløb i få tilfælde.

En delegation foreslog, at barnets bopælsland skal have større betydning i relation til valget af primært ansvarlig medlemsstat, eftersom mange af familiedydelserne er knyttet til bosættelsesstedet.

En delegation mente, at barnets bopælsland skal være ansvarligt for ydelser, som har relation til barnets velbefindende, pasning og uddannelse. Denne delegation fremførte også, at retten til en ydelse i form af kompensation for mistet indkomst fra arbejdslandet for en forælder, der holder op med at arbejde for at passe sit barn, må bevares, hvis forældrene flytter til eller er bosat i en anden stat end den kompetente.

En delegation foreslog, at den foreslåede koordinering kun skal vedrøre familiebidrag som defineret i artikel 1, litra u), nr. ii), i forordning (EØF) 1408/71. En anden delegation mente, at de foreslåede koordineringsregler kunne accepteres med hensyn til familiedydelser strictu sensu. En tredje delegation fandt, at det er vigtigt at skelne mellem eksportable og ikke eksportable familiedydelser, afhængigt af formålene med de respektive ydelser. En delegation understregede, at det er vigtigt at udelukke særlige fødsels- og adoptionsydelser.

Et flertal af delegationerne fremførte, at det er nødvendigt at supplere reglerne med en definition af, hvilke ydelser der er omfattet af kapitel 7, navnlig fordi de nye familiemønstre giver anledning til nye typer af ydelser. Definitionen bør indsættes i artikel 7. En af disse delegationer mente, at dette især er vigtigt, fordi det er tanken, at beløbene skal være sammenlignelige mellem de forskellige medlemsstater.

Nogle delegationer frygtede, at det kan tage lang tid at afgøre, hvilket land der har det højeste ydelsesbeløb. To delegationer foreslog i den forbindelse, at reglerne bør suppleres med en interimregel, der udpeger en stat, der er ansvarlig, indtil det er afgjort, hvem der har det højeste ydelsesbeløb. En af disse delegationer mente også, at reglerne om refusioner mellem institutionerne ikke er tilstrækkelige.

Eftersom beløbene kan variere, fremførte to medlemsstater, at det kunne være fornuftigt at lade den ansvarlige stat forblive ansvarlig i en vis periode og at lade ydelsesbeløbenes eventuelle variation kontrollere med forud fastsatte intervaller. En anden delegation mente, at den ansvarlige stat i teorien kan skifte, hver gang størrelsen af et ydelsesbeløb ændres, og at det ikke er retfærdigt over for den ydelsesberettigede at lade ansvaret bestå i en forud fastsat periode.

En delegation påpegede, at forslaget ikke afspejler, om barnets forældre er erhvervsaktive. Samme delegation fandt, at dette ville indebære en ændring i byrdefordelingen, da beskæftigelseslandet har prioritet i henhold til de nuværende regler, og bopælslandet kun supplerer ydelserne fra beskæftigelseslandet. Ifølge den foreslåede bestemmelse skal begge stater dele byrden ligeligt.

En delegation mente ikke, at reglerne siger tilstrækkelig klart, hvordan ansøgningen om ydelser skal foretages, eller om den forsikrede skal ansøge om ydelsen i samtlige berørte stater for at opnå, at der indledes en undersøgelse af, hvor ydelserne er højest.

En delegation fremførte, at det er uklart, hvad der menes med ordet "retfærdighed" i denne sammenhæng, dvs. om der er tale om retfærdighed i forhold til perioder og beløb eller i relation til proportionel finansiering.

Nogle delegationer havde svært ved at se, hvordan koordineringen af børnepensioner i overensstemmelse med forordning (EØF) 1399/99 har relation til forslaget, og hvilken forskel der er mellem ydelser til efterlevende børn og ydelser til børnepensioner.

Nogle få delegationer mente, at der bør udformes særlige koordineringsregler samt en særlig definition af såkaldte forældreydelser.

Kommissionens repræsentanter oplyste, at forældreydelser i henhold til Domstolens retspraksis skal betragtes som familieydelser. Dette er ifølge Kommissionen grunden til, at kapitel 7 i Kommissionens forslag omfatter forældreydelser.

Formandskabet konkluderer, at Kommissionens forslag om koordinering af familieydelser til børn, der forsørges af pensionister, og ydelser til børn, der har mistet en af forældrene eller dem begge, generelt opfattes som en forenkling af koordineringsreglerne. De fleste medlemsstater mener imidlertid, at forenklingens pris er en alt for tung administrativ byrde for de kompetente institutioner. Når den administrative byrde sættes i relation til forslaget i dets nuværende form, konkluderer formandskabet, at reglerne ud over retfærdighedsaspektet må tage større hensyn til de administrative konsekvenser, hvis medlemsstaterne skal kunne nå til enighed. **Formandskabet konstaterer** også, at et flertal af delegationerne kræver en definition af familieydelser i artikel 7, for at kapitel 7 skal kunne accepteres. **Formandskabet konstaterer** også, at der er behov for at definere de såkaldte forældreydelser og for særlige koordineringsregler for disse.

V. Definitioner

Medlemsstaterne blev anmodet om at overveje en række definitioner, der er vigtige i relation til kapitel 5, 6 og 7 i forslagets afsnit III. I den forbindelse foreslog formandskabet også følgende definitioner, der ikke for øjeblikket optræder i forslaget:

Andre ydelser ved arbejdsløshed end kontantydelse: Andre foranstaltninger end kontantydelse, der har til formål at forbedre beskæftigelsesegnetheden og hjælpe arbejdssøgende med at finde arbejde.

Familierydelse: Natural- og kontantydelse til dækning af familieudgifter - eksklusive forældreydelse - og periodiske kontantydelse, som udelukkende tilkendes under hensyn til familiemedlemmernes antal og i givet fald alder;

Forældreydelse: Kontantydelse, som udbetales til en forælder som godtgørelse for indkomstab, når den pågældende tager forældreorlov. Forældreydelse kan udbetales som fuld eller delvis kompensation og i forhold til den pågældendes indtjening.

Delegationerne blev anmodet om at udtale sig om, hvorvidt de foreslåede definitioner er acceptable, og om der er behov for andre definitioner.

Lovgivning (artikel 7, litra h))

De fleste delegationer havde ikke noget imod at medtage love, administrative forskrifter, vedtægtsmæssige bestemmelser og alle andre gennemførelsesregler i definitionen af *lovgivning*. En delegation gjorde opmærksom på en forskel mellem forslaget og den nuværende tekst i forordning (EØF) 1408/71 og foreslog, at man holdt sig til den gældende formulering.

En række delegationer rejste spørgsmålet om virkningen af også at medtage kontraktlige bestemmelser, der er resultat af offentlige myndigheders afgørelse, der har gjort dem bindende.

Mange delegationer rejste spørgsmålet om forbindelsen mellem forslagens artikel 6 og forslaget om at medtage overenskomster om social sikring mellem medlemsstater eller mellem medlemsstater og tredjelande.

En delegation ville navnlig sikre sig, at definitionen af lovgivning ikke ændres således, at yderligere pensioner falder ind under anvendelsesområdet for forordning 1408/71.

Kommissionens repræsentanter foreslog på linje med en af delegationerne at supplere den foreslåede definition i overensstemmelse med den gældende definition af ordet *lovgivning*. Kommissionens repræsentanter erklærede også, at man burde afvente resultatet af Gottardo-sagen (C-55/00), som kunne lægges til grund for yderligere ændringer af teksten.

Udøvelse af selvstændig virksomhed (art. 7, litra b))

En række delegationer støttede den foreslåede definition, mens en delegation anså definitionen for at være for snæver.

En delegation stillede spørgsmålstegn ved behovet for en definition.

Efterløn (art. 7, litra s))

Nogle få delegationer støttede den foreslåede definition, men to delegationer fandt, at den ikke er klar nok.

En delegation fremhævede, at forslaget også omfatter selvstændige.

En delegation understregede, at det er vigtigt, at der er en forbindelse til arbejdsløshed.

Kommissionens repræsentanter kunne overveje at erstatte "udbetales til en arbejdsløs arbejdstager" med "udbetales til arbejdstagere, som har nedsat, er ophørt med eller har afbrudt deres erhvervsaktivitet".

Andre ydelser ved arbejdsløshed end kontantydelse

Da mange delegationer under tidligere drøftelser har omtalt behovet for en definition af "andre ydelser ved arbejdsløshed end kontantydelse" i Kommissionens forslag (art. 50, stk. 2), foreslog formandskabet ovenstående definition.

En række delegationer mente ikke, at den foreslåede definition er klar nok.

Nogle delegationer rejste spørgsmålet, om forordning (EØF) 1612/68 allerede omfatter den foreslåede definition.

Kommissionens repræsentanter kunne overveje at lade "kontant" i artikel 50, stk. 1, udgå, og erstatte "har ret til andre ydelser ved arbejdsløshed end kontantydelse, som har til formål at fremme adgangen til arbejdsmarkedet" i artikel 50, stk. 2, med "har ret til ydelser ved arbejdsløshed, der sigter imod erhvervsmæssig integration på samme betingelser."

Familieydelse og forældreydelse

Da mange delegationer under drøftelserne havde omtalt behovet for at definere familieydelser, forelagde formandskabet et forslag til definition på grundlag af den nuværende artikel 1, litra u), nr. i) og ii), i forordning (EØF) 1408/71. Formandskabet foreslog også en definition af forældreydelse, der skal indgå i forordningen.

En række delegationer havde ingen indvendinger imod de foreslåede definitioner.

En delegation understregede betydningen af, at særlige ydelser i forbindelse med børnefødsel eller adoption holdes adskilt fra familieydelser.

Nogle få delegationer mente, at definitionen af familieydelser kræver en mere eksplicit henvisning til familietillæg.

Nogle delegationer stillede spørgsmål ved sondringen imellem familieydelser og forældreydelse, da retspraksis efter deres opfattelse er klar på dette punkt, og fastslog, at forældreydelse skal betragtes som familieydelser.

En række delegationer støttede tanken om en særlig definition af forældreydelse. En medlemsstat mente, at det er yderst vigtigt, at denne ydelse knyttes sammen med tab af indkomst, og at den også skal omfatte andre personer end børn, der ikke kan forsørge sig selv. En anden delegation foreslog, at der medtages en ny kategori af ydelser, såsom ydelser der er knyttet til børns opvækst. Nogle delegationer fremhævede betydningen af, at man ved at medtage denne type ydelse afspejler udviklingen inden for de sociale sikringsystemer, idet ydelsen ifølge en medlemsstat hverken hører ind under de klassiske familieydelser eller under moderskabsydelse.

Kommissionens repræsentanter kunne overveje at indføje en definition af familieydelse i forordningen. I henhold til Kommissionens repræsentanter omfatter familieydelse enhver ydelse i relation til familien, navnlig ydelser knyttet til fødsel, adoption, omsorg for børn og uddannelse, herunder ydelser til børn, over for hvem der består forsørgerpligt, undtagen børnepension. Med hensyn til forældreydelser erklærede Kommissionens repræsentanter, at det er Domstolens klare holdning, at denne type ydelser skal betragtes som familieydelser.

VI. Politisk drøftelse

Formandskabet opfordrer Rådet til at overveje følgende spørgsmål:

- 1) Vil det være ønskeligt, om man i beskæftigelsesfremmende øjemed udvider perioder for udbetaling af kontantydelse ved arbejdsløshed fra tre til seks måneder for personer, der søger arbejde i andre medlemsstater?
- 2) Vil det være ønskeligt, at arbejdstagere, der bliver arbejdsløse efter at have opholdt sig i én medlemsstat og arbejdet i en anden medlemsstat, får mulighed for at søge arbejde i deres bopælsstat, samtidig med at de modtager kontantydelse fra det tidligere beskæftigelsesland?